

znesnadňující mi naslouchat vetřelcům na ní nic není – ani jediný plod. Pochopitelně. Hladových krků je tu tolik, že i kdyby byl strom obalen jablky kol dokola, na ulehčení tíhy jeho větvím by nám stačil sotva den. Pořád je nás tu příliš. Pořád. Přestože se zuby nehty snažíme to změnit.

Něco tu však přesto ještě zbylo – dvě scvrklá jablka zakutálená v trávě. Dělí mě od nich sotva dvacet kroků, ale i kdybych vyběhla, sebrala je a utíkala dál, pořád je to dost daleko na to, aby mě stihli napadnout. Musím si být naprosto jistá. Jistá, že jsem tu sama a že se najím bez úhony.

Kručí mi v břiše. Polykám na prázdno, abych hlad zahнала, ale vím, že je to směšné. Nejedla jsem už půldruhého týdne. A kdyby se dal hlad zahnat polknutím na prázdno, nestalo by se z nás to, co se stalo.

Teď mě ale můj hlad ovlivňovat nesmí. Je mou součástí už tak dlouho, že ignorovat ho není zase tak těžké, a tak se zhluboka nadechnu, potlačuji břišní křeče a mažu ze zraku vše, co není realitou. Nezaměřuji se na ty dvě položlutá jablka válející se v prachu hlíny, která mě k sobě vábí omračující písní – jejich vlivu se bráním. Rozšiřuji své soustředění na celou šířku pohledu a vnímám všechno – od jemného pohybu listu po mravence lezoucího mi po koleně.

Zachytávám zvuk: šustění trávy příliš intenzivní a silné na to, aby bylo od větru. Mé instinkty lovce se spouští a já se přikrčuji níže k zemi s ušima nastraženými jako kočka číhající na myš. Země pod cizí vahou úpí a vibruje mi pod dlaní. Tuším dusot těžkého běžícího těla, příliš těžkopádného na to, aby patřilo ženě. Šustění trávy se mění ve vlnách jeho pohybu, v pravidelném tempu síly jeho paží, ale dusot jeho kroků pravidelný není. Nevyvážená rychlost prozrazuje nadlehčování jedné nohy. Poryv větru ze západu ke mně donáší čpění pířma a jeho potu a já už všechno vím. *Ano, to je ten směr, z kterého se chlap jako hora kulhající na jednu nohu řítí k mým jablkům.*

Vím, že pokud se chci najíst, musím bojovat. A ta dvě jablka mohou být tím jediným, co pro další dva týdny najdu. Po čtyřech

týdnech hladu nebudu schopná porazit ani dítě. Čtyři týdny hladu jsou hranicí mezi strachem ze smrti a vyčkáváním na ni. Víím, že není chytré pouštět se do boje se statným mužem a na moment překvapení spoléhat nemohu – všichni máme zkušenosti s napadením zezadu a ten, kdo je nemá, už tu není. Na mém rozhodnutí to ale nic nemění. Musím se najíst.

Mám výhodu. Muž, který v plné rychlosti běží trávou, o mně neví, zato já o něm ano. Buď byl lehkomyšlný v číhání, nebo si zkrátka vedu dobře. Strnulá pozice bez jediného pohybu a oblečení maskující mě před cizími zraky. Naučila jsem se, jak přežít. Musela jsem. Všechno má svůj důvod – kapuce zelené mikiny přetažená přes hlavu má skrýt můj dlouhý cop, urvané rukávy mi zase nebrání v rychlých pohybech paží. Snad jen mé dlouhé hnědé kalhoty jsou pro pohyb nepohodlné, však v ostatním jsou nenahraditelné – klečet strnule v trávě plné hmyzu bez ochrany kůže je zkrátka nemožné.

Muž se objevuje přede mnou. Deset kroků od jablek. Míjí kmen stromu, kde je tráva vyšlapaná od těch, kteří se nám rozhodli nic nenechat, a rychle postupuje vpřed. Bleskově vybíhám za ním. Měla jsem pravdu. Na pravé koleno kulhá, ale uši má v pořádku. I přes hlasité oddechování mě musel zaslechnout, protože se necelé tři kroky od jablek otáčí a zůstává stát naproti mně s pevným postojem a vyceněnými zuby přichystaný k boji.

„Zdravím, skrčku!“

Jsou tu sice dvě jablka, ale nezdá se, že by uvažoval o tom se podělit. Proč taky. S mou vahou odhadem tak padesáti kilo pro něho nejsem vhodným soupeřem. Je o tři hlavy vyšší a jednou tak těžký. Pod košilí skrývá svaly, proti kterým nemám silou jedinou šanci. A on to ví.

Ještěže neví, že jsem holka. Přes nos a ústa mám převázaný šátek, abych zakryla své jemné rysy. V dávných dobách by mi být ženou vysloužilo úctu, obdiv a ve chvílích, jako je tahle, alespoň lítost, kterou se výsledek boje dá ovlivnit docela snadno. Jenže teď jsou tu jen dva pohledy soupeře, které vám to vyslouží – překvapení,